

DEBORAH TIGRID-MARGUERAT

Deborah TIGRID-MARGUERAT se narodila Pavlu a Ivaně Tigrídovým 11. února 1955 v New Yorku, kam počátkem padesátých let emigrovali. Má ještě dva mladší sourozence, sestru Catherine a bratra Gregora. Stejně jako další děti exulantů i ona od dětství ovládá nejen angličtinu, ale rovněž mateřský jazyk svých rodičů, a to češtinu, kterou doma

společně hovořili. V pěti letech jejího života se z USA celá Tigrídova rodina přestěhovala zpět do Evropy, do Francie. V krátkém čase se Deborah naučila velmi dobře francouzsky. Zato jejím rodičům slovanský přízvuk v řeči anglické nebo francouzské nikdy nevymizel.

Se svým tatínkem všechny děti Tigrídovy trávily mnoho času. Aby je zabavil, psával jim krátké hry, do kterých je obsazoval. Silnou vzpomínkou je pro ně i to, jak je brával s sebou rybařit, díky čemuž se naučili opravdové trpělivosti. V deseti letech byla Deborah obdarována otcovým psacím strojem, který nahradil modernějším elektronickým. Tento dar ji velmi potěšil a vyvolal v ní pocit hrdosti. Nedělní rodinné večery byly vyhrazeny tatínkovu vaření. Oblíbeným receptem byla krevetová omeleta s humrovou omáčkou.

Časem si koupili vlastní dům v maličké vesničce Héricy Fontainebleau. Po složení maturitní zkoušky na gymnáziu se vydala Deborah studovat do Paříže dentální chirurgii.

V paměti Deborah vystupují rodiče jako nerozlučně spjatí partneři. Pavel a Ivana společně pracovali ať už doma nebo v redakci časopisu Svědectví. Už ve svém dětství od nich věděla, že museli opustit svůj domov a vlast, utéci do zahraničí. Návratem by riskovali své životy. Vnímala, že se její tatínek snažil, aby se do Československa vrátila svoboda slova a demokracie. Jeho zaujetí, píle a houževnatost byly v jeho aktivitách zřejmé. Jedinou zbraní mu však byly myšlenky a spisy. Obávali se však, že režimy Varšavské smlouvy budou trvat po desetiletí a že otec nepochybně nedočká pádu železné opony. Dílem štěstěny se však historie začala psát jinak.

Koncem prosince onoho revolučního roku 1989, téměř po čtyřiceti letech, se zde mohli vrátit manželé Tigrídovi i se svou nejstarší dcerou. Deborah zde mnohé překvapilo. Češtinu používali doma jen velmi diskrétně a v úzkém okruhu lidí, takže jí připadala spíše jako mrtvý jazyk. Slyšet ji najednou všude kolem sebe na ni zapůsobilo nezapomenutelným dojmem. Po otevření hranic zde strávila prázdniny u příbuzných a měla možnost poznávat krásy, tradice a zvyky České země, kam sahají kořeny její rodiny.

V současné době vede Deborah lékařskou praxi v Choisy-le-Roi, městě vzdáleném od Paříže zhruba patnáct kilometrů. Již třicet let je vdaná za Erika Marguerat a mají spolu čtyři děti. Natachu, které je čtyřiatřicet let, třicetiletého Nathana, šestadvacetiletého Valentina a teprve čtrnáctiletého Raphaela. Měsíc je čerstvě taky babičkou malého vnoučka Timea.

Za jeden z jejích úspěchů lze považovat založení asociace česko-francouzských dentistů, která již zorganizovala nespočet sjezdů a konferencí za posledních dvacet let. Minulé jaro dokonce uspořádala u nás v České republice dva koncerty chorálu, v němž působí. Deborah se svou rodinou nadále udržuje a ctí české tradice, především ty o Vánocích. Ráda se vrací do Prahy, jež ji nepřestává stále udivovat svou krásou a nostalgií.

Velmi ji těší zájem mladých lidí připomínajících si jejího otce Pavla Tigrida, který bojoval za svobodnou budoucnost naší země. Skládá veliký dík a vděk všem studentům a vyučujícím Jazykového gymnázia Pavla Tigrida, kteří udržují a ctí jeho památku a žijí s citem pro humanitu stejně jako on.